

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Busch, Wilhelm.; [Wilhelm Busch] ; med 81
colorerede Billeder.

Titel | Title:

Karls og Peters Spilopper : Historier fortalte for
Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Fr. Wøldike, [1866]

Fysiske størrelse | Physical extent: 48 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Karls og Peters

Spilopper.

c. 1865.

15-256-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

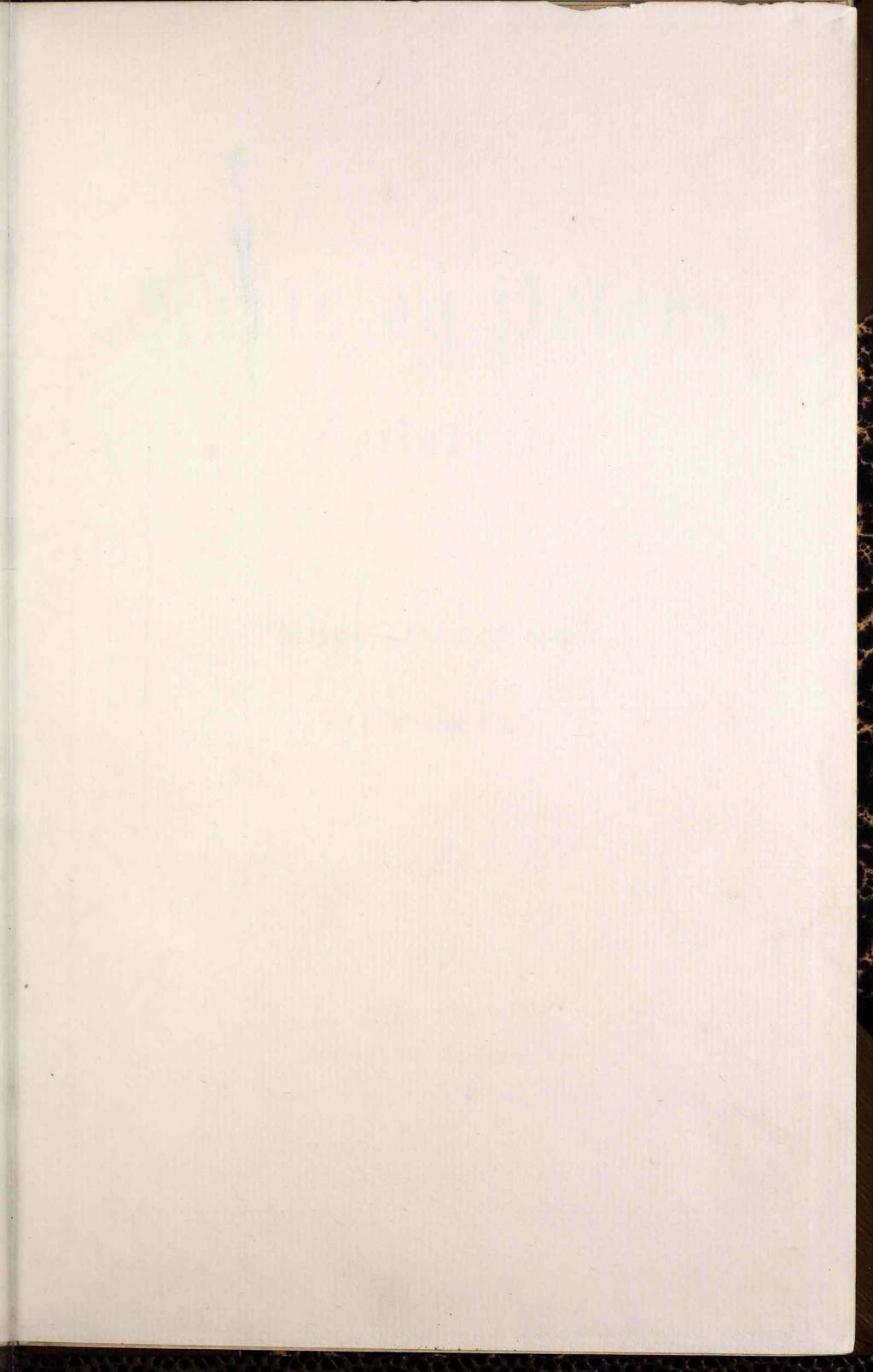

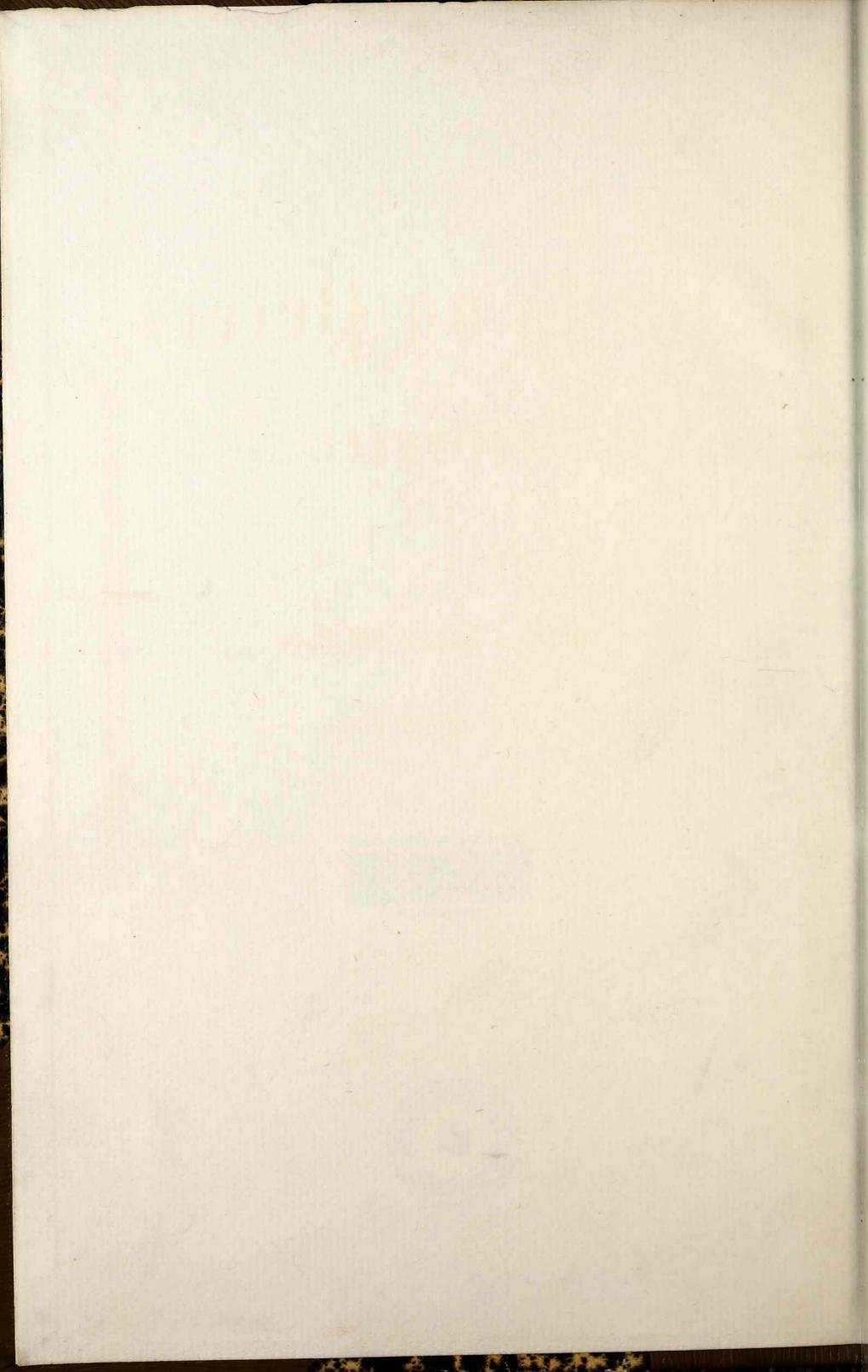
130022882822

L

Brunn Bog salgssted i Uges mellems 8-514. Dec.
1866. P. P. Rønde.

2.00

Karls og Peters Spilopper.

Historier fortalte for Barn

med 81 colorerede Billeder.

1911 (1982)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Fr. Woldike.

Amagertorv Nr. 18, hj. af Helligeiststræde.

b

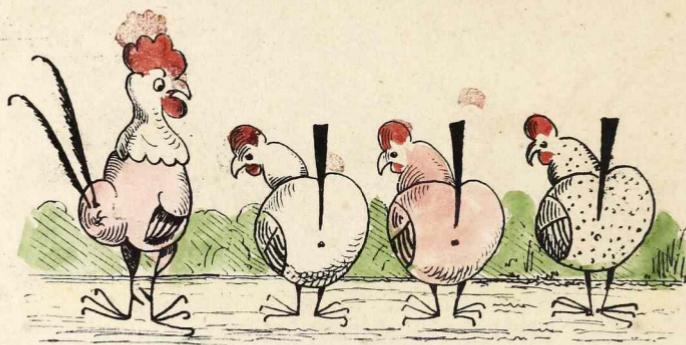
le

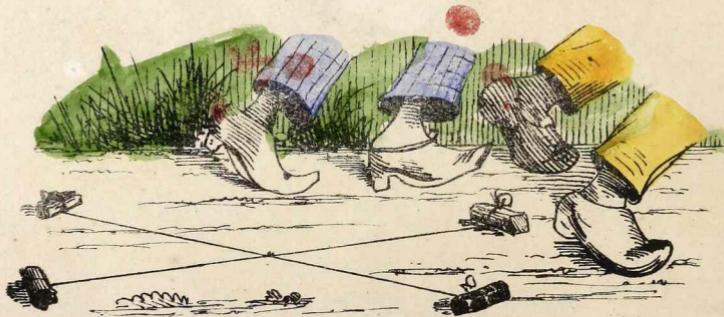
Saamangen gjør sig stor Umag
 Alt med sit Hjerkrae Dag for Dag;
 Forst for de mange Æg, de legge,
 Det er vel værdt for dem at døgge,
 Og dernæst, fordi nu og da
 En lækker Steg man sig kan ha'e,
 Men sluttelig for Hammens Skylb,
 Der, som bekjendt, er god til Fylb,
 Naar man i Øynerne den stikker,
 Saasom man gjerne blødt jo ligger.

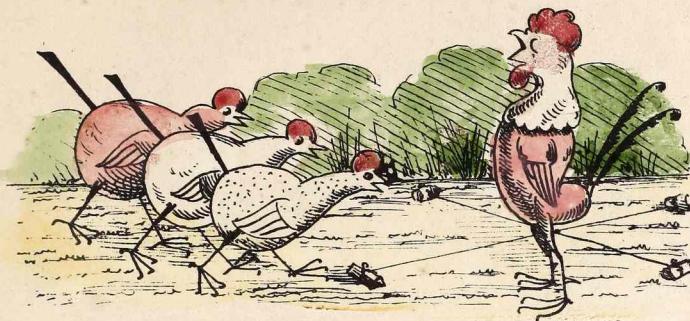
See her er nu Moer Petersille:
 Hun det saa gjerne ogsaa vilde.

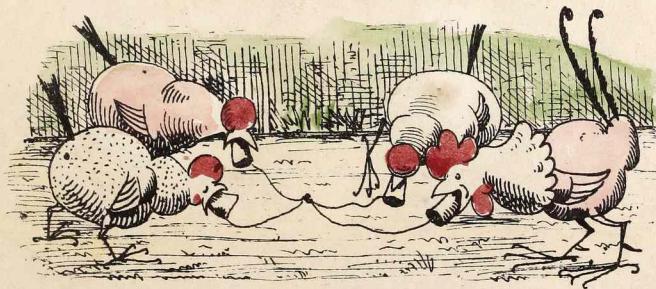
Og pleied derfor omst sit Ærø:
En Hane stolt og Høner tre.
Men Karl og Peter tænkte saa:
„Hvad skal vi nu vel hitte paa?“
Dog ei raadvilde, i et Nu
De stører noget Brod itu;
Deraf de fire Stykker bringer,
Ethvert saa stort vel som en Finger,
Dernæst med Traade disse Stykker
De binde overkors i Lykker,

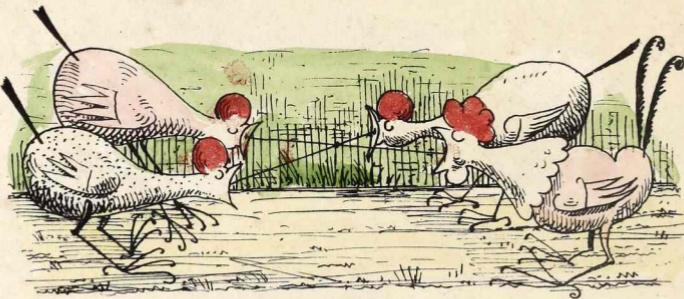
Og saa behændig lagt dem saaer
Ned i den gamle Mutters Gaard.

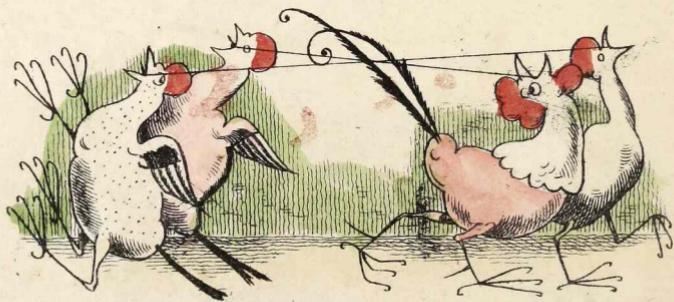
Da Hænens Dine derpaa falde,
Den glad begynder flugt at folde:
„Kyckelih! Kyckelih!“ —
„Tak, tak!“ de Høner svare kry,

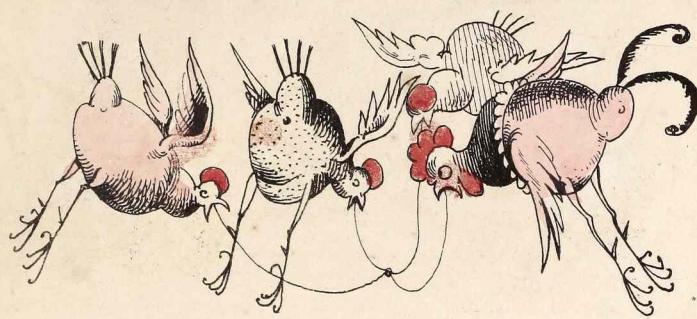
Og Høns og Hane uden Maade
Hver sluge Sit, dem ei til Baade;

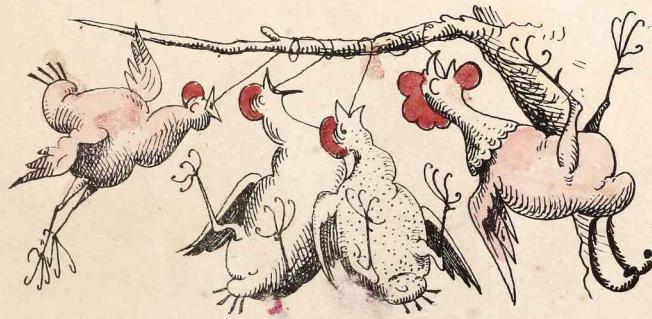
Thi da de have ned det sledet,
Kan ingen røre sig af Stedet;

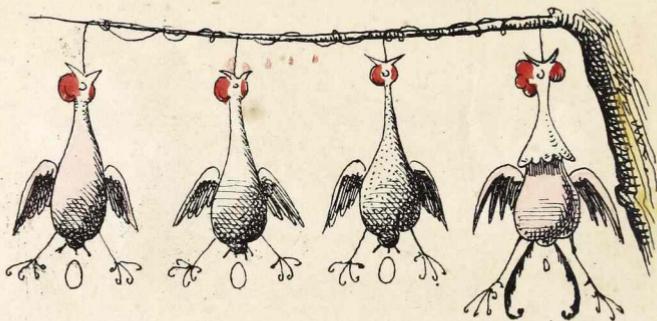
Før sterk er dem den tykke Snor,
Her hjælper intet Øjermoer.

Til sidst de med fortvivlede Hop
Sveiret svang den tunge Krop.

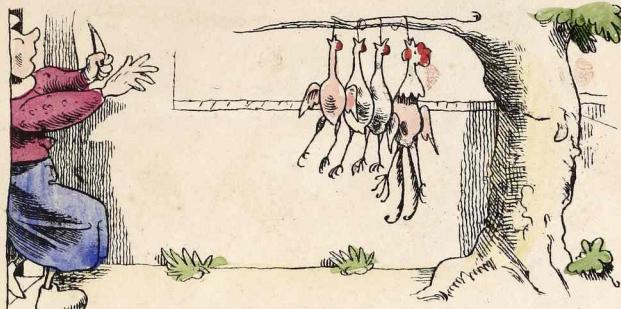
Men af, det vared ikke længe,
Da seer man i et Træ dem hænge.
Og Halsene de bli'er saa lange,
Og Struberne de bli'er saa trange :

Dog legger hver et Egg i Hast,
For Dinene i Doden brast.

Men gamle Mutter i sit Kammer
Maa have hørt lidt af den Jammer;

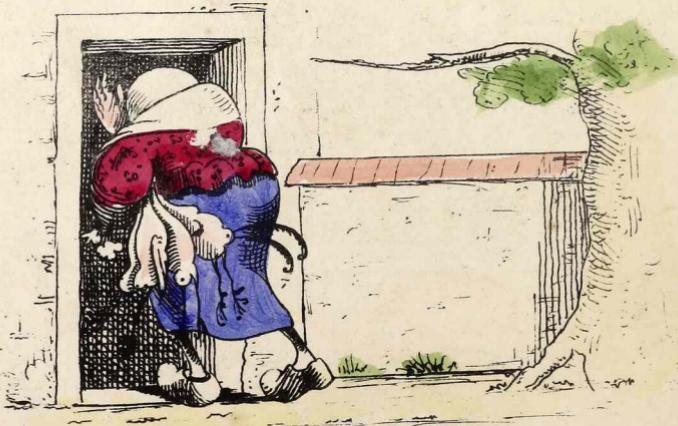
Med Kval i Hjertet, mod i Hu
Hun iser ud: ak, hvilken Gru!

„Nu bryder, Taarer, Eders Fængsel!
Ak, alt mit Haab og al min Længsel!
Ak, mine sode Hønsebeen!
Ak, hænger I paa denne Green?”

Saa sorgbetheyt der hun staer;
Men snart dog frem sin kniv hun faaer
Og skjærer ned de kjære Døde,
At de ei lengere skal bode.

Da gaaer med dybtnedbsiet Stnd
Hun i det stille Kammer ind.

Vi hørte om en Kone sidst,
 Hvorledes ved to Drenges List
 Den tunge Lod hun maatte friste,
 En Hane og tre Høns at miste.
 Stor var først hendes Sorg — dernæst
 Hun tankte, det dog nok var bedst,
 De stakkels skammelig Forraadte,
 Som, ak! saa tidlig herfra maatte
 Høitidelig og med al Ere —
 At plukke, stege og fortære.
 — Dog, hvilken Sorg greb hende ille,
 Da der, ak! med de brustne Blanke
 De blege nu udstrakte laae,
 Som nys med Hjertens Frejd hun saae
 At trædske om i Gaard og Have
 Og glæde sig ved Livets Gave.

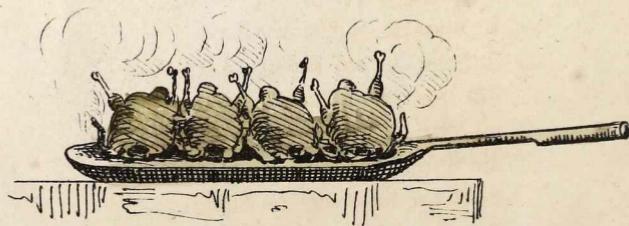

Fast Smerten hende overvælded:
 Selv Spids en lille Taare fælded.

Men Karl og Peter spored snart
Den Stegelugt, og i en Fart

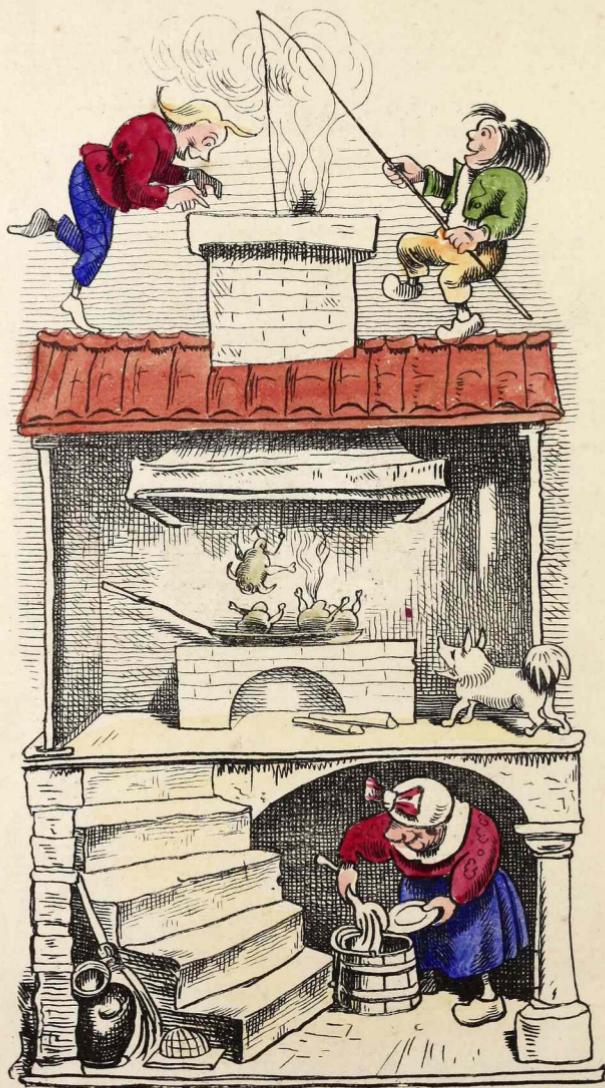
Paa Taget oppe, ned de ligge
Og see de siegte Hons der ligge,
Som dem ei lakkert Maaltid loved,
Gaaer det kun efter deres Hoved.

Mens nu Minuterne de tæller,
Den gamle Mutter i sin Kjælder

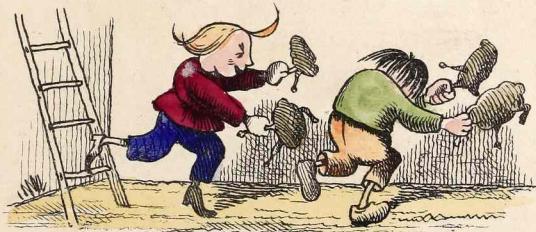

Nedstiger med en mægtig Skål,
At hente sig en Portion Kaal.
I Vand alt løbe hendes Tænder,
Thi ingen bedre Mad hun hjænder.
— Men medens der hun sysler stille,
De Drenge ikke Tiden spilde.
Karl har bragt med en Fiskeknøre,
Den skal dem nu god Nytte gjøre.

Hivop! - der have alt de oppe
En af de fire Hønsekroppe.

Hivop! — der er den følgende;
 Hivop! — der kommer Numer tre.
 Op endelig de ogsaa liste
 Den fjerde og tilmeld den sidste.
 — Spids saae det godt, troe ei, hansov!
 Dog hvem forstod vel hans „vov, vov“?

Men Drengene var allerede
 Haa Dieblikke efter nede.
 — Naa, der vil blive Sorg og Klage:
 Der kommer gamle Moer tilbage;
 Bel maa hun raabe Af og Bee!
 Da til sin Vandt hun vil see,

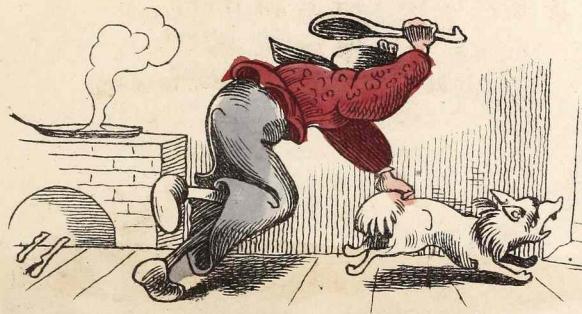

Dg Hønsene de var der ikke —
Spids! — raabte hun med vilde Blitze.

Uh! — Du Uhyre! sorte Sjæl!
Men tøv — jeg prygler Dig ihjel!

Nu vidste stakkels Spids Besked:
 Først slog han Diet frøgtsomt ned,
 Men saa i største Hast vortsmitter.
 Dog ikke seen den gamle Mutter
 For ham ret grundig at betale
~~Med grov Konfekt~~ hun greb hans Hale —
 Nær var hun faldet paa sin Næse —
 Men Spids af Angst tog paa at hvæse,

Og paa den arme Stakkels Bag
 Nedhagled Slevlen Slag i Slag.
 Spids streg — saameget mere som
 Han uhort fil den haarde Dom.

Men Drengene, nærvæd at sprælle
Af al den Mad, sov bag en Hække.
De fire Høns de har fortæret,
Men føle sig dog lidt besværet,
Og trods al deres Slugenhed
Den sidste Bid dog ei fik ned.

At hver Sjæl i Byen hjendte
Mester Beck, var jo at vente;

Thi man Frakker, Kamisoler,
Lange Buxer, spidse Kjoler,
Troier ned og uden Skjøder,
Kapper selv for Græker, Især,
Ja, hver mulig Sort af Klæder.
Fik man hos den gode Skräder.
Skulde Noget repareres,
Pasjes til, hvad eller fjøreres,
Skulde sættes paa en Lap,
Eller var kun los en Knap:
Hvor det var, hvorledes, hvad —
Hortil, bagtil — lige glad
Syded Mestren med sin Maal:
Det var jo hans Livs Formaal.
Derfor og det sjeldan hændte,
Han som Uven Nogen hjendte.
— Karl og Peter ikun ville
Ham et Puds for Loier spille.

Horan Mestrens lille Bolig
Flod en Bæk, vild og urolig.

Over den et Bræt der laa,
Som man over kunde gaa,

Og de twende stemme Drenge
Ikke sig betenkte længe:
Med en Sav parat de vare
Og et Hul i Broen stare.

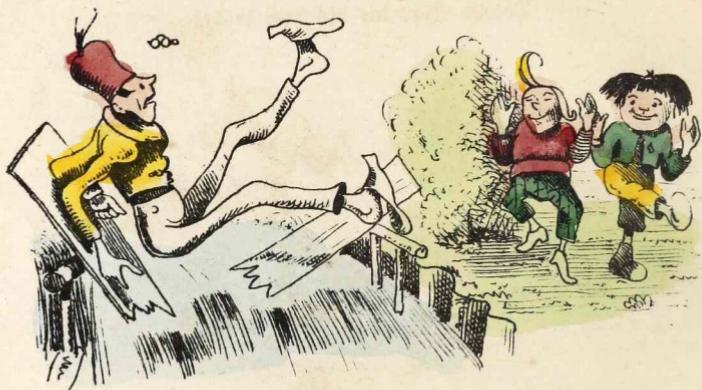
Da de havde naæt det Maal,
Gav de ret et vøldigt Skral:

„Hei, herud, Du Gede-Beck!
Skroder Skrinkelbeen, mæk, mæk!“
— Altting kunde Beck fordrage,
Uden sig det nær at tage —
Men hvo Sligt ham høre lod:
Det var hans Natur imod.

Hurtig udenfor han springer
Og sin Alen vøldig svinger,
Da igjen der til hans Skræl
Lyder hoit et nyt: „mæk, mæk!“

Bildt han styrter frem og — trykker
Broen ved sin Vægt istykker.

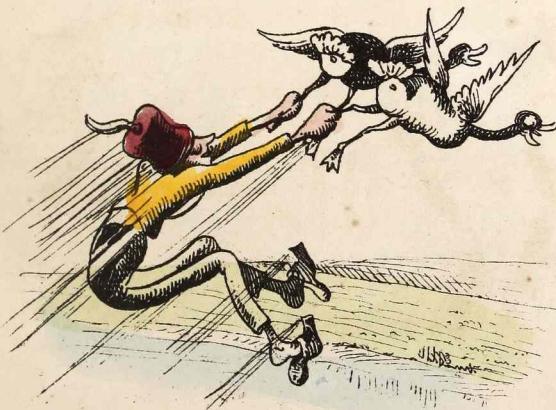

Atter lyder det: „mæk, mæk!“
Plump! — og saa er Skräd'ren væf.

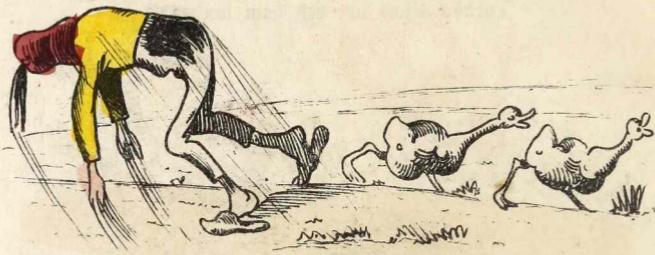
Men, just som han faldt i Vandet,
Tvende Gjæs fød ved ham landed'.

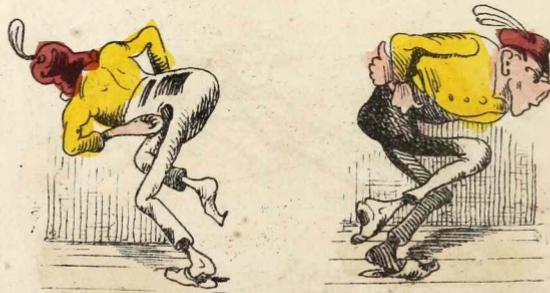
Dem i denne Dødens Nat
Faaer i Venene han fat,

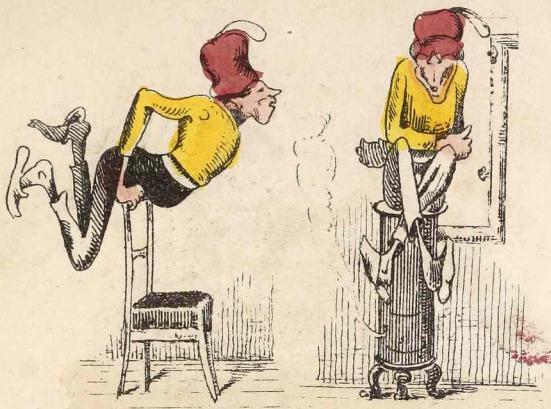
Og ved Hjælp af deres Vinger
Paa det Torre op sig svinger.

Dg mens bort med Skræk de ile,
Seer man ham mod Hjemmet stile.
Gjæsene sig ryfled blot,
Ham jo næsten som til Spot.
Vaad han var og vaad han blev,
Vandet gruelig af ham drev,

Dg han var ei vel tilmode,
Men heel ynklig sig snoede;

Thi, gik det end ei til Graven,
 Hik han følt dog ondt i Maven.
 Forst som Middel mod den Trykken
 Han forsøgte Stoleryggen;
 Saa til Varmen han sig flytted;
 Dog det heller ikke mytted.

Men Moer Beck sik Pinen fjernet
 Ved at bruge Pressejernet:

Da det var paa Maven lagt,
Blev Alt flux i Orden bragt;
Thi lidt efter lidt svandt Krampen,
Som sig fjernede med Dampen,
Saa Patienten var mod Aften
Som han aldrig havde havt'en,
Og snart rast og vel tilmode
Saae man Beck igjen paa Fode.

Skæbnen det har villet saa,
 At vi Alle lære maa.
 ABC forslaae ei vil;
 Der maa meget Andet til.
 Ei blot til at løse, skrive
 Maa Enhver af os det drive;
 Ei blot maa man i at regne
 Færdighed sig snildt tislegne,
 Men og med et aabent Øre
 Biisdomsordet gjerne hore.

Derhen Byens Børn at lede,
 Var Hr. Lampe villig rede.
 — Karl og Peter, maa man vide,
 Dersor ei ham kunde lide;
 Thi hvo ulervillig er,
 For sin Lærer Agt ei bør.

At den gamle Mand sin Pibe
 Elsked høit, kan man begribe,
 Og vist ikke Nogen funde
 Ham for Alvor det misunde,
 At han kvægede sig lidt,
 Naar han træt sig havde lidt.
 — Karl og Peter ikun tenker,
 Om ved List og onde Rønker
 Muligen de kan angribe
 Skolemester i hans Pibe.
 — Engang, det var Søndag atter,
 Mens den gamle, brave Fatter

Andagtsfuld bag Orglet troner
 Og sig glæder ved dets Toner,

Snege sig de slemme Drenge
I hans Huns, ei sogte længe,
For de Meerstumspiben fandt.
Karl den holder op paa Kænt,

Peter derimod sig buffer,
Mens et Krudthorn han oplukker
Og i Viben, viid og bred,
La'er dets Indhold løbe ned.
Derpaa bort de smutte, thi
Kirken den er alt forbi.

Næppe er de borte, førend
Lampe lukker Kirkedøren

Og med Dog og Nødehæster,
Hør at vinde nye Kræfter,

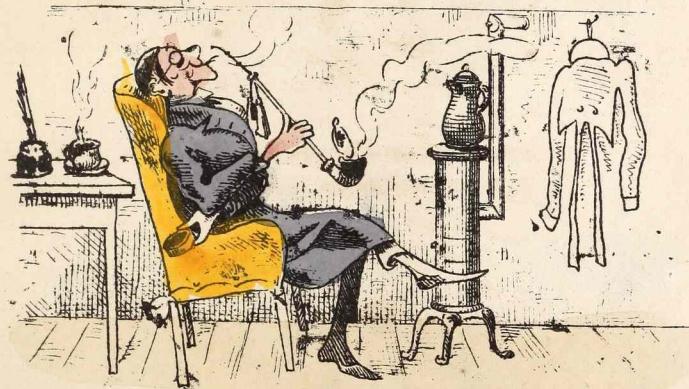

Efter fuldbragt Gjerning rolig
Vender hjemad til sin Bolig,

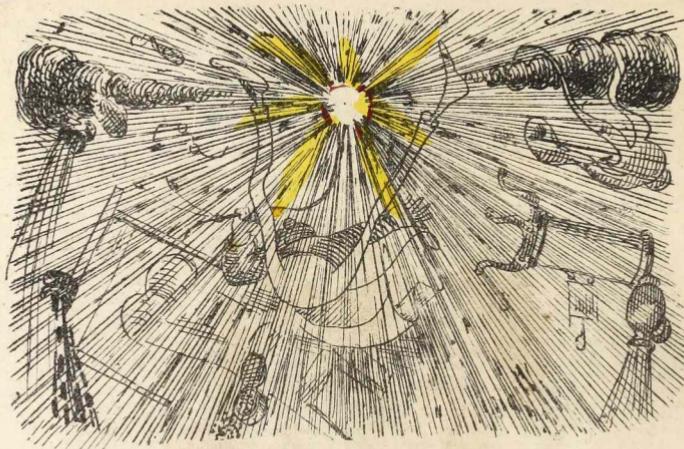

Og heel let om Hjertet han
Glad sin Pipe tander an,

Op paa Hylden stiller Bogen,
 Hænger Kjolen hen paa Krogen,
 Og imens omkring han tripper,
 Flittig til sin Kaffe nipper.
 Saa han sig med Smil paa Kind
 Hyllet i sin Slobrok ind,
 Strækker sig behageligt
 I sin Stoel ret mageligt,
 Og mens saa han Livet nyder,
 Heel lykselig han udbryder:

„Af! — det Bedste, som jeg veed,
 Er dog Ro og Tilfredshed!“
 Men vi Støvets Bør hørneden,
 Aldrig stole bør paa Freden;
 Her er alt forsængeligt;
 Og derfor forgængeligt.
 Det hr. Lampe maa bekjende,
 Med hans Ro det snart sik Ende;
 Thi mens glad den stakkels Lampe
 Hyllet sig i Vibens Dampe,

Knald! — da sprøges i et Nu
 Piben med stort Brag itu.
 Kaffepotten, samt Vandkruset,
 Tobaksdaasen med Blækhuset,
 Kakkelovn, Bord, Stoel — med Stoel
 Bildt omkring i Stuen flei.

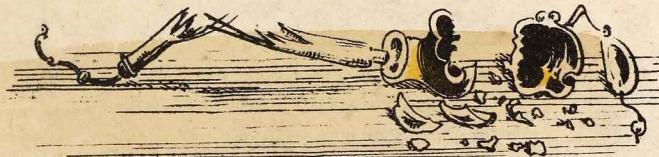

Da nu Nogen sig fortørk,
 Seer man Lampe, Gud skee Tak!
 Daanet vel, men dog i Live.
 Af! — men hvad stal Enden blive?

Ausigt, Hænder, hvor man peger:
 Alt er sort som paa en Neger,
 Og alt Haaret paa hans Isse.
 Reent forsvundet er tilvisse.

Hvem skal Børnene nu lære?
 Hvem skal Bidelysten nære?
 Hvem hans Embed nu forealte
 Og i Kirken, Skolen skalte?
 Og hvoraf skal Lampe suge,
 Da han Viben ei kan bruge?

Tiden leger hvert et Saar:
 Viben ei til Nedning staar.
 Vil Gen ei saa kjørlig være,
 Ham en anden at forcere.

Hvo en Onkel har blandt Andet,
Om i Byen, om paa Landet,
Maa ham holde smukt i Ere
Og opmærksom mod ham være:
Forst „Godmorgen“ sige, spørge
Saa, hvad han har at besørge,
Bringe uden Tids Forliis
Pibe, Fidibus, Avis.
Eller, skulde han paa Ryggen
Fole Biden, Kelsen, Træffen,
Strax med største Villighed
Ham at hjælpe, vær bered!
Eller, om for sterkt han priser
Og derefter hestig nyser,
Ryk da med et „Profit“ frem
Eller: „Gud velsigne Dem!“
Naar han kommer fra et Gilde,
Om det end er nok saa silde,
Hent hans Tosler, Slobrok, Hue,
At han ikke skal faae Snue;
Ja, man end ei tenke bør
Uden hvad ham Glæde gjør.
— Karl og Peter ingensinde
Kunde Sligt fornuftigt finde,
Men med Onkel Frits fornøier
Det dem just at gjøre Voier.

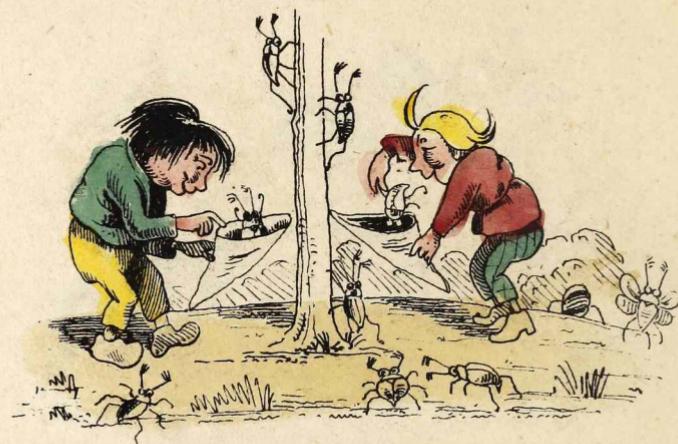
Oldeborrer, veed Enhver,
Hvad for Skabninger det er,

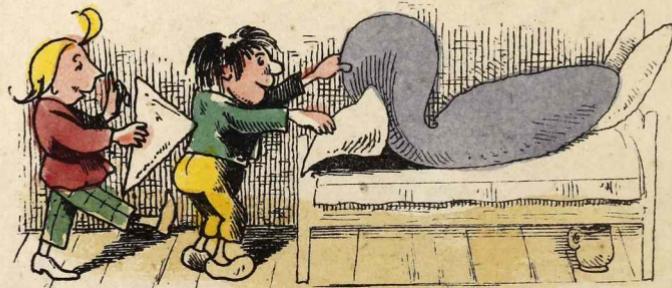
Hvor i Treerne de travle
Flyve, sidde eller travle.

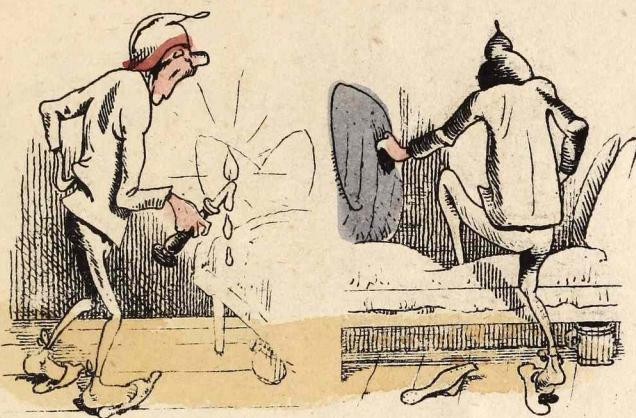
Karl og Peter var ei lade,
Myste ned en Bløk heel glade,

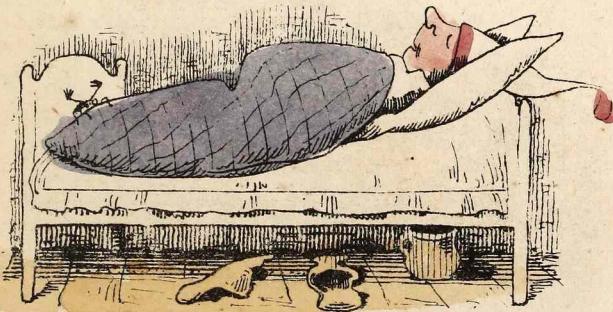
Saa i Huse af Papiir
Pakke ind de vedre Dyr,

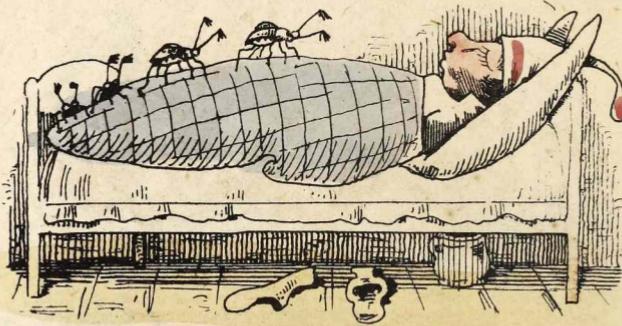

Og dem faae med Nød og næppe
Under Onk' lens Sengetæppe,

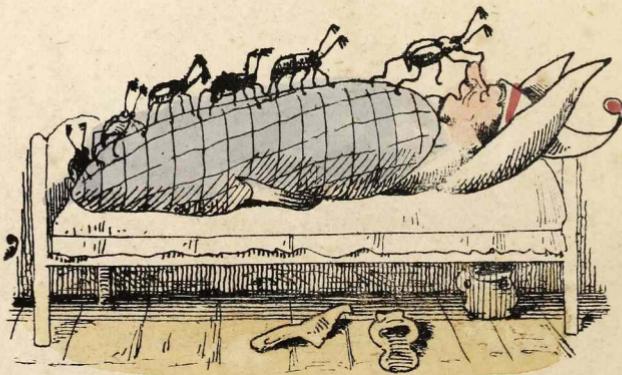

Før han kom og lagde sig
Dg indslumred fødelig.

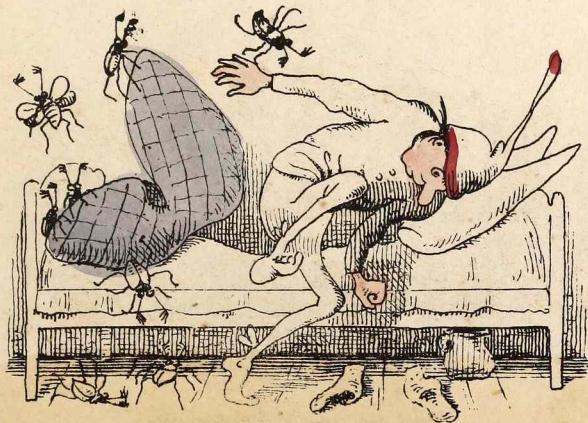
Men de Oldenborrer frælde
Snart ham op af Søvne vække,

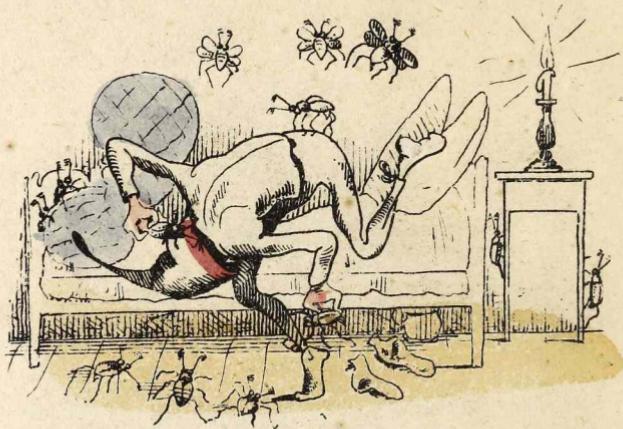
Meest een, som i Spidsen gaaer,
Og ham sat i Næsen faaer.

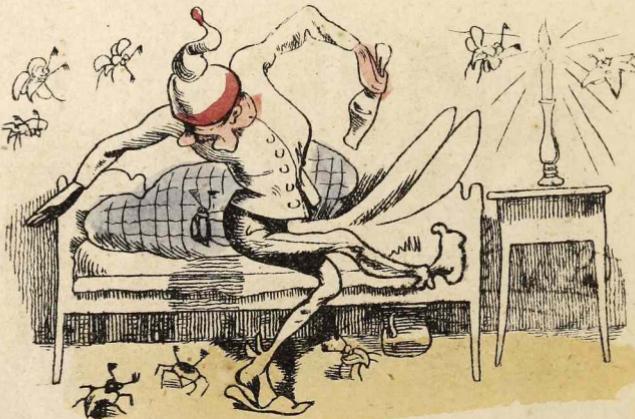
„Au!“ han skreg da og ei seen
Holder fast den ved dens Been.

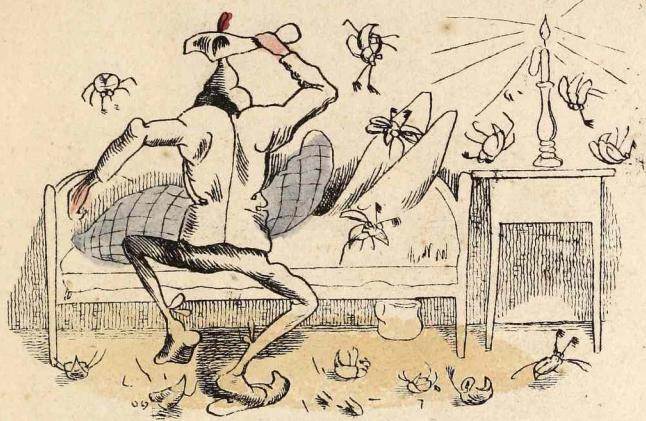
Men da den tog paa at kildre,
Hvo kan do hans Nædsel stildre;

Op han foer, det vil jeg mene!
Men det blev ei ved den ene:

Her og der og allesteder
Hønge de sig i hans Klæder.

Oncel Frits i denne Nod
Slaer og trumper hver een død.

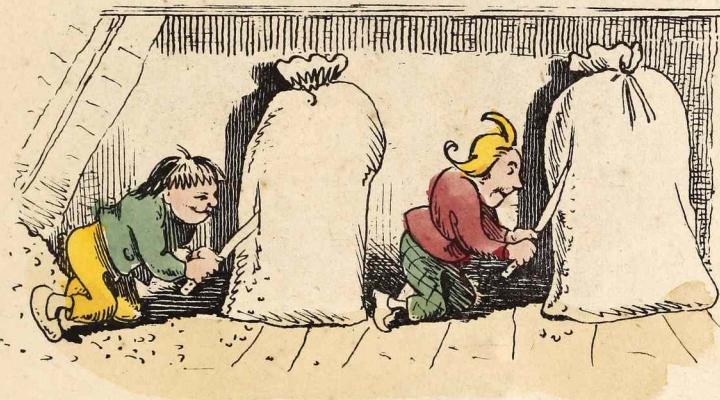

„Gud stee Lov! det er forbi
Med det ælle Kravleri!“

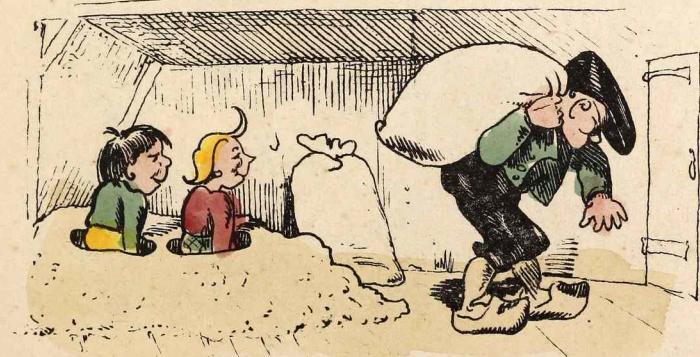

Saa han glad sig lægger ned
Og indslumrer sødt i Fred.

Krullen heel tilvands tadt gaaer,
Men tilsidst sin Rest den faaer!

Hvi mon Karl og Peter ere
Bed i Sækkens Hul at sjære?

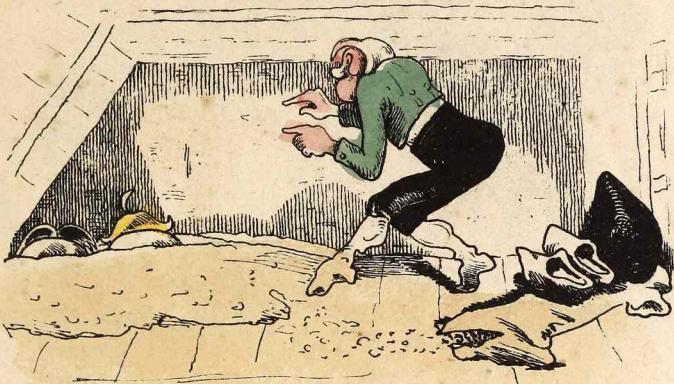
See! der henter Fatter Nekke
En af sine Hvedesække.

Af hans Pandे sprækker Sveden —
Langsomt ud da løber Sveden.

„Oh, for Pokker! hvad er det?
Hvor den Sæk dog bliver let!“

Da han seer de twende Strikke
Under Kornet frem at ligge,

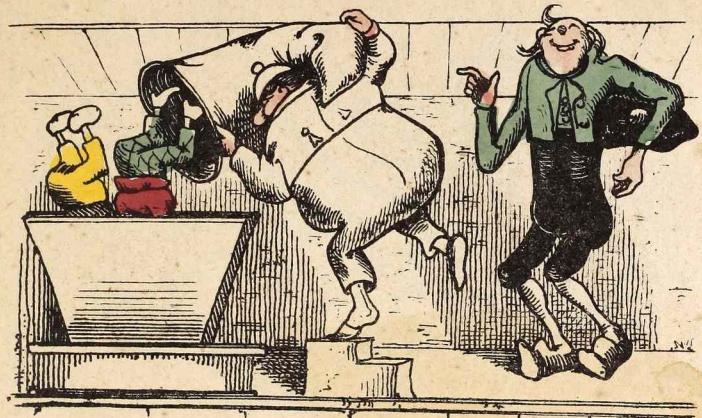
Og i Hast han putter Begge
I en af de store Sælfe.

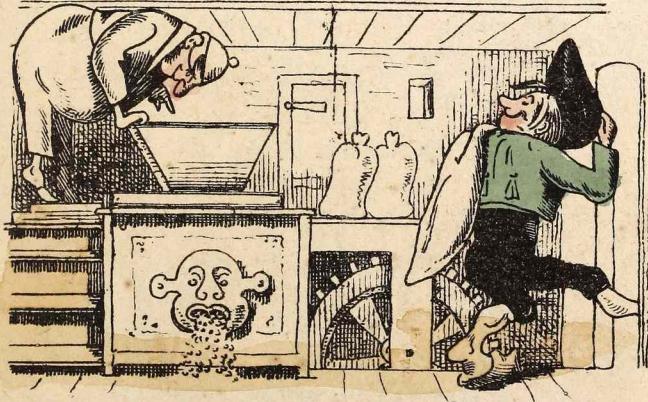
Karl og Peter — er I gale!
Han la'er Ier paa Møllen male!

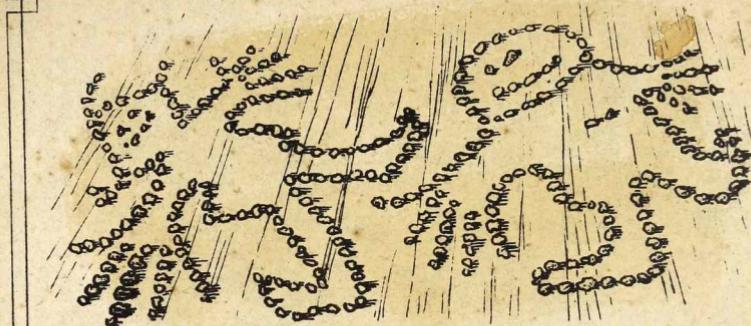
„Kjære Møller! Hvis I kan —
Mal mig dette Korn paa Stand!“

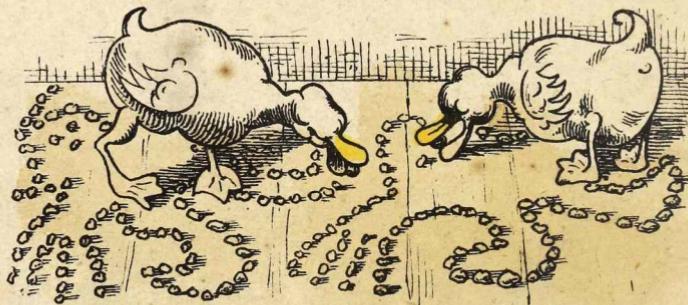
Mølleren den Sæk udryster:
Det den Bondeemand forlystier.
Hvor det knirker, hvor det knager,
Og hvert Hjul paa Vete tager!

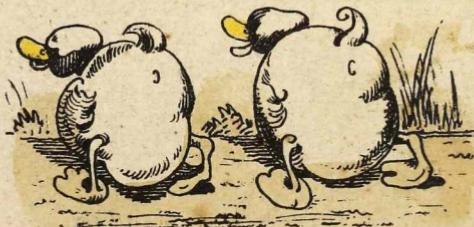
Vist den Møller saadant Korn
Aldrig malet har tilforn,
Og de twende stemme Drenge
Sik den Straf, dem vented længe.

End er der dog Spoer tilbage
Af dem, sjøndt de ere svage.

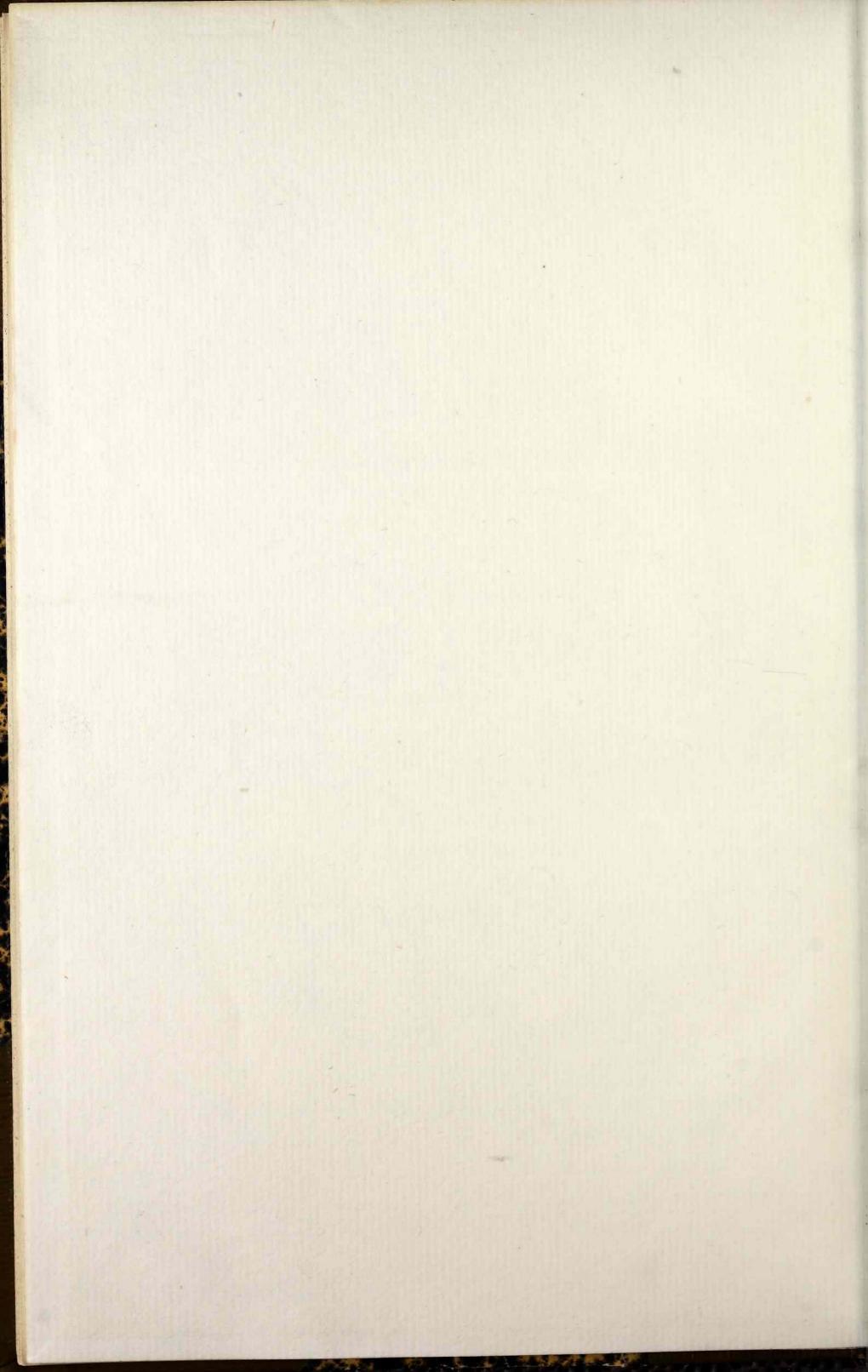

Ikun Enderne sig glæde,
Der jo gjerne Alting øde,

Saa det Karl og Peter gif:
Deres Straf tilsidst de fil.Kjære Børn! agt vel derpaa,
Det ei gaaer Der ligesaa!

titelblad foto 184086
fot. 99264

OSCAR JACOBSEN

新板

